

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2019 – 2020

ΤΟ ΟΧΙ ΤΗΣ ΓΕΝΙΑΣ ΤΟΥ '40

Με αφορμή την εθνική επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940, οι μαθητές και οι μαθήτριες της Ε΄ τάξης του σχολείου μας, ετοίμασαν και παρουσίασαν σε μαθητές και μαθήτριες των άλλων τάξεων, ένα θεατρικό δρώμενο με τίτλο «Το ΟΧΙ της γενιάς του '40».

Αυτές τις ημέρες λοιπόν, γιορτάζουμε το ΟΧΙ της γενιάς του 1940. Δεν γιορτάζουμε τη νίκη, αλλά το θάρρος των Ελλήνων της εποχής απέναντι στις τότε δυνάμεις του άξονα. Ακούμε μεγάλα λόγια, λέμε μεγάλα λόγια για τους γενναίους που έτρεξαν με τα λιγοστά μέσα να αντιμετωπίσουν την ισχυρή Ιταλία και κατόπιν την πιο ισχυρή Γερμανία.

Όμως αγνοούμε, από συνήθεια ή ενθουσιασμό, τα συναισθήματα, τα θέλω και πιστεύω αυτών των ανθρώπων που βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή, τα όνειρα, τις ελπίδες, τις προσδοκίες τόσο των ίδιων όσο και των δικών τους ανθρώπων, όπως αγνοούμε και τα όνειρα των αντιπάλων, των εχθρών Ιταλών.

Πώς έβλεπαν όλοι αυτοί τον πόλεμο, τις κακουχίες, την εγκατάλειψη, πώς ζούσαν αυτές τις δοξασμένες ή χαμένες στιγμές, ώρες, ημέρες, μήνες μόνοι, ταλαιπωρημένοι, εξουθενωμένοι σωματικά και ψυχικά; Πώς άντεχαν όλες αυτές τις μάχες με τον αντίπαλο και τα φυσικά φαινόμενα; Αναπολούσαν ευτυχισμένες στιγμές του παρελθόντος, αναζητούσαν τους δικούς τους, πίστευαν στο μέλλον;

Τι αναλογιζόταν ο Ιταλός στρατιώτης που ξεγελάστηκε και στάλθηκε στη Πίνδο να πολεμήσει τους αχάριστους Έλληνες;

**Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ
ΒΟΥΛΓΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ**

Θεατρικό δρώμενο για την 28η Οκτωβρίου

Η ειρήνη περιφέρεται πάλι δυστυχισμένη στους δρόμους, τις πόλεις, τα βουνά και τις πεδιάδες θρηνώντας. Θρηνεί για τους ανθρώπους που πολεμούν, που σκοτώνονται, που πονούν σωματικά και ψυχικά. Θρηνεί για την καταστροφική μανία των ανθρώπων που στρέφονται με μανία ο ένας ενάντια του άλλου, για τα μικρά που δεν πρόλαβαν να ζήσουν τις χαρές της

ζωής, για τους γέροντες που τελειώνουν με πόνο τη ζωή τους. Ο χορός, η φωνή της λογικής, φροντίζει να «συνεφέρει» την ειρήνη τονίζοντας την πραγματική φύση των ανθρώπων αφαιρώντας κάθε ρομαντισμό

Στη σκηνή δύο σοκαρισμένοι νέοι , στρατιώτες των δύο αντιπάλων, Ελλήνων και Ιταλών, μοιρολογούν για την κακή τους τύχη , θυμούνται τη ζωή με τους δικούς τους και αναρωτιούνται τι κάνουν εκεί ψηλά, στα άγρια και «λαβωμένα» βουνά τα οποία ούτε οι λύκοι δεν πλησιάζουν πια....

-Χορός: Να τη πάλι στα στενά, στους δρόμους στις πλατείες να τριγυρνά , να χάνεται και να μετρά αμαρτίες. Να τη πάλι να αναζητά ανθρώπους να βοηθήσει, μα τώρα δεν μπορεί τίποτε να κερδίσει...

...μέγας ο πόλεμος αυτός κι οι συμφορές μεγάλες

-Ειρήνη: Πάλι στους δρόμους βγήκα το δράμα μου να ζήσω, πάλι η βία ,ο σκοτωμός , η πείνα και η φρίκη τα όνειρά μου εξαθλιώνουν. Τι ειρωνεία, Ειρήνη να με λένε, όταν ξανά θα κλάψω, όταν στους δρόμους , στα στενά , στα σπίτια και στις εκκλησίες , στα σχολεία και νοσοκομεία, όταν σε κάμπους και σε όρη φωνές απελπισίας, κραυγές αγωνίας, παρακάλια και ανάθεμα θα ακούγονται, όταν άνθρωποι, μικροί και μεγάλοι που γεννήθηκαν για να ζήσουν, να χαρούν, θα αναθεματίζουν την ώρα που γεννήθηκαν, όταν μικρά παιδιά που δεν πρόλαβαν να ζήσουν, να χαρούν όλα τα όμορφα της ζωής θα κείτονται ανήμπορα από την πείνα και την ορφάνια, όταν πληγωμένα ή νεκρά τη λύτρωση στον θάνατο θα βρουν.... Οι άνθρωποι, αφού με έδεσαν με φυλάκισαν και με πέταξαν στους άθλιους δρόμους τα έργα τους να δω.....

-Στρατιώτης α: (ζαλισμένος συνέρχεται και παρατηρεί γύρω του): τι εφιάλτης, πραγματικός εφιάλτης είναι αυτός... Κρίμα που η ζάλη της καπνιάς και το τράνταγμα του πολέμου δεν με άφησαν νεκρό, τι κρίμα που ξύπνησα και πρέπει να ζήσω όλο αυτό το μαρτύριο, αυτήν την κόλαση..

...τι κάνω εγώ εδώ στον βούρκο και τη λάσπη, στ' αφιλόξενα βουνά, τ' απόμακρα λαγκάδια;

...τι κάνω εγώ εδώ στις λάσπες και το χιόνι, τι κάνω μέσα σε αυτά τα ρούχα που κουρέλια πια φανερώνουν τη φτώχεια της ψυχής;

...τι κάνω σε έρημους τόπους, που ταλαίπωροι δείχνουν κι αυτοί από ανθρώπων έργα;

...τι κάνω μέσα σε αυτήν την κόλαση που ακόμη και τα άγρια ζώα την εγκατέλειψαν;

Εγώ που όνειρα πολλά είχα..

Εγώ που το αύριο σχεδίαζα..

Εγώ που ήθελα σπουδαίος με καλή δουλειά να γίνω...

Εγώ που ονειρευόμουν τον κόσμο να γνωρίσω...

Εγώ που πίστευα πως πολλά παιδιά θα αποκτούσα....

Εγώ που ήθελα ελεύθερος να ζήσω....

Εγώ που ήθελα τους γονείς μου να γηροκομήσω..

Εγώ που ήθελα με τους φίλους όμορφες στιγμές να έχω....

Εγώ που ήθελα να ονειρευτώ....

...τι κάνω εγώ εδώ ανάμεσα σε όπλα και μάχες;

...τι κάνω εγώ εδώ ανάμεσα σε νεκρούς?

Ποιος είναι ο πραγματικός τυχερός, αυτοί που πέθαναν στις αγκαλιές της μάχης ή εγώ που ζω ακόμη αυτόν τον εφιάλτη, που βλέπω τόσα πτώματα , που ακούω τόσα βογκητά;

Ποιος είναι ο άτυχος και ο δυστυχής, αυτοί που δεν ζουν πια ή εγώ που θα ζήσω ακόμη χειρότερα?

Και τι θα πω στη μάνα μου, αυτή τη δύσμοιρη που με αγωνία ζει και κλαίει στα κρυφά;

Τι θα πω στη μάνα μου, που τα χρόνια αναθυμάται, αυτά που με μεγάλωνε, ημέρες και ξενύχτια, χαρές και λύπες;

Πώς ελπίδες θα της δώσω, εγώ που δεν ξέρω τι θα τύχω;

Τι να κάνει άραγε και τι να συλλογιέται; Να σκέφτεται όταν μωράκι ήμουνα και γλυκά με νανούριζε, όταν με αγωνία έσκυβε επάνω μου σε κάθε κλάμα και φωνή;

Να θυμάται τα πρώτα μου λογάκια , τις πρώτες μου κουβέντες, τα χάδια και φιλιά;

Αχ μανούλα μου τόσα θέλω να σου πω...

-Χορός: Τίποτε δεν είναι ίδιο μετά από έναν πόλεμο, από μία καταστροφή. Ο άνθρωπος γίνεται πιο σκληρός. Τα συναισθήματα αλλάζουν μαζί με τον τρόπο σκέψης. Η αθωότητα της ευτυχίας και της ξενιοσιάς χάνεται και τη θέση της παίρνει ο δισταγμός, ο φόβος. Ο άνθρωπος κλείνεται περισσότερο στον εαυτό του και γίνεται λιγότερο εκδηλωτικός. Αυτό θα συμβεί με σένα και τη μάνα σου. Τίποτε δεν θα πείτε ο ένας στον άλλον, αν συναντηθείτε... βέβαια..

Θα είναι πολλά αυτά που θα θέλετε να πείτε ο ένας στον άλλον... μα λέξη δεν θα βγει από τα στόματά σας...

-Στρατιώτης α: Πώς θα αντέξω όλα αυτά που έρχονται?

Είμαι δυνατός για όλη αυτή την αθλιότητα που απλώνεται στον τόπο μου , είμαι τόσο ψύχραιμος για να αντέξω τη σκλαβιά, την πείνα , την προσβολή, τις αρρώστιες κάθε είδους?

...τι κάνω εδώ εγώ?

Εγώ που πίστευα πως μία αξιοπρεπή ζωή θα ζήσω..

Εγώ που αγαπούσα τη ζεστασιά του σπιτιού μου...

Εγώ που ποτέ τον θάνατο δεν σκέφτηκα...

...τι κάνω εγώ εδώ?

...τι κάνω μόνος κι έρημος, σαν από πάντα ορφανός

ως αιώνιος καταραμένος...?

Ξαφνικά κάποιος άλλος αρχίζει να κινείται, να σαλεύει. Σηκώνεται και κοιτά κι αυτός σαστισμένος γύρω του...

-Στρατιώτης β: Μα να 'ναι αλήθεια αυτό που ζω ή εφιάλη βλέπω;

Μήπως οι αμαρτίες μου πολλές στην κόλαση μ' εφέραν;

...τι κάνω εγώ εδώ σε τόπο μακρινό, σε τόπο ξένο?

...τι κάνω εγώ εδώ στην ερημιά ετούτη με καπνό και με μπαρούτι?

...τι κάνω μακριά από της Καμπανίας τις ομορφιές ,τα γλέντια και τους ήχους?

...τι κάνω εγώ εδώ με γύπτες και με λύκους?

Μα όχι ούτε λύκοι ακούγονται ούτε και αγρίμια, μα μόνο τα όρνεα λαλούν με τη βλοσυρή λαλιά τους, αυτή που κάνει των ανθρώπων το αίμα να παγώνει.... σημάδι κακολόγιαστο, σημάδι καταραμένο, σημάδι του θανάτου λαλητής...

-Χορός: Όταν τα όρνεα ακούς, τότε το τέλος να περιμένεις. Να ξέρεις πως του χάρου είναι λαλητές , του σκοταδιού εταίροι.... που έτοιμοι πάντα να χυμήξουν σε όποιον υποφέρει.. Μοναδικά στο είδος τους το θύμα περιμένουν να καταπέσει ανήμπορο , τις σάρκες να ξεσκίσουν . Και τότε γλέντι στήνουν σε κάθε σώμα και ψυχή με βία και μανία.....

-Στρατιώτης β: Αλίμονο, μανούλα, τι μου έμελλε να πάθω. Τον θάνατο πολύ νωρίς να περιμένω, στα μάτια να κοιτάζω....

Πού να'σαι τώρα μάνα μου και τι να συλλογιέσαι;

Να πλάθεις άραγε ψωμί από χρυσοσίταρο της Σικελίας;

Να μαγειρεύεις σκεπτική για όσους μαζί σου εμείναν;

Δεν ήθελα μανούλα μου έτσι να σε πικράνω. Τώρα που εμεγάλωσες ήθελα τη ζήση σου να γλυκάνω..

Μα πάλι τα κατάφερα φαρμάκι να σου δώσω..... χωρίς να το θελήσω...

Με πήραν και με έντυσαν στα ρούχα του πολέμου...

Μου είπαν για την πατρίδα που κινδυνεύει...

Μου είπαν πως για το σπίτι μου θα πολεμήσω...

Μου είπαν για την τιμή θα υποφέρω...

...τι κάνω εγώ εδώ σε τόπο ξένο ,μακρινό, σε τόπο κολασμένο, όπου ο Χάρος βγήκε να χαρεί, ανθρώπους να παιδέψει, ανθρώπους να αφανίσει...

Εγώ που ήθελα μεγάλος να γενώ με όνομα σεβάσμιο..

Εγώ που μόνο τραγουδούσα και χαμογελούσα

Εγώ που σχέδια έκανα.... και το αύριο σκεπτόμουν...

Εγώ που δεν φαντάστηκα αυτή τη μεγάλη συμφορά... τους σκοτωμούς ,τον θάνατο, το μίσος , τη διχόνοια, αυτή τη βαρβαρότητα ,μανία των ανθρώπων...

Εγώ που δεν κατάλαβα της μοίρας τα παιχνίδια...

...τι κάνω εγώ εδώ, μέσα σε ξένο τόπο, με ένα τουφέκι αδειανό και με πληγές στο σώμα;

...τι κάνω εγώ εδώ με μια ψυχή ρημάδι που μοιάζει με τριαντάφυλλο πνιγμένο στο σκοτάδι;

Φωτογραφικό υλικό : Βουλγαρόπουλος Γιώργος